

34/
7/
1787 3

ORDINIS IVRIDICI

IN

ACADEMIA WITTEMBERGENSI

H. T.

DECANVS

D. GOTTLOB CHRISTIANVS

KLVEGEL

FACVLTATIS IVRIDICAE ASSESSOR ORDINARIVS

ET SENATVS CIVITATIS WITTEMBERGENSIS

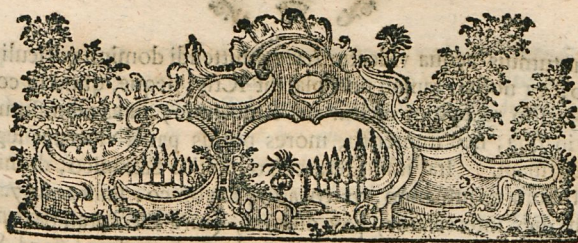
SYNDICVS

LECTORI BENEVOLO

SALVTEM

ORDINIS IURIDICI
IN
ACADEMIA WITTEMBERGENSI
M. D.
DECANVS
D. GOTTLOR CHRISTIANVS
KLVGEL
FACULTATIS IURIDICAE ASSessor ORDINARIVS
ET SENATVS CIVITATIS WITTEMBERGENSIS
& SYNDICVS
LECTORI BENEVOLO
SALVTEM

Q. D. B. V.

Quae apud veteres Romanos annalis erat, in rebus mobilibus usucapio, eam Iustinianus, pleraque corrigens iuris capita, *L. vi. C. de usuc. transform.* in tres extendit annos. Neque est, quod imperatorem huius causa reprehendamus, qui perspicue rationem huius mutationis, eamque satis iustam et probabilem, in illa lege adiecit: *minuitur usucapionum compendiosa dominis iactura et eius iura nocentia.* Attamen, ac si metueret, omnem vim vocis antiquam tollere, noluit hoc ius novum, quo longius, atque erat olim, tempus ad acquirendum rei a non domino acceptae dominium profertur, nominare usucapionem, sed: *si quis, scripsit, rem alienam mobilem per triennium detinuerit, is firmo iure eam possideat, quasi per usucapionem eam acquisitam.* Sed hunc metum postea deposuit, Institutionibus, *pr. de usucap.* inserti passus haec: *cautum est, ut res mobiles per triennium usucapiantur.*

Quantumuis aequa videatur haec amittendi dominii periculi dilatio, ea nostris tamen non placuit ICTis, neque, quod in complexu suo receptum dicitur ius Romanum, in ea admissum est re, in qua, nec immerito, mores potius patrii vicerunt legem peregrinam. Ita iure Germanico, saltim Saxonico, dominio mobilium rerum anno, vt vocatur, Saxonico, scilicet 407. vel, cum dies intercalatur, 408 dierum, (iure Electorali Saxonico autem 410 vel 411, de qua differentia conferenda *glossa ad Spec. Sax. L. I. art. 38. et Carpz. in iurispr. for. P. II. Const. III. Def. V. n. 2.*) praescribitur ex communi Doctorum sententia. Recte quidem Heineccius in *Elem. iuris Germ. L. II. P. I. §. 108* scribit, vulgo hoc tradi, meque facile assentientem habet, cum fatetur, se in iure Saxonico, scilicet intelligit, quas Repkouius nobis scriptione sua conseruauit, consuetudines, id non reperisse, nec putare, textum *L. I. art. 28. spec. Sax.* de praescriptione hereditatis vacantis agentem, ad mobilia in vniuersum pertinere. Nam in hoc articulo definite auctor scripsit, si quis mortuus sit, qui reliquerit eas res, de quibus antea egerat, hereditatem, geradam, heergewettam, neque tamen aliquis, qui in his rebus se ait successorem, adsit, (erbelos erstibst, sunt verba Speculatoris Saxonis) tradendas eas esse, 30 diebus a morte praeterlapsis, (puto ab eo, in cuius domo mortuus erat is, de cuius rebus relictae quaeritur,) iudici postulanti, qui, si per annum et diem custodierit eas, nemine existente, qui interea ius succedendi aliquod probauerit, sibi eas habere et in suos vsus conuertere possit. Itaque perspicuum est, ea omnia tantum de rebus, quae mortui erant, scripta esse, quae post annum Saxonicum vindicari a iudice nequeunt, non autem aliam quamcunque vindicationem mobilium post id temporis spatium per hanc, quam Repkouius tradidit, Saxonum consuetudinem excludi. Vt- cunque sit, antiquissimorum tamen Saxoniorum Doctorum, qui interpretes, nonnunquam corruptores, egerunt Repko-

Repkouiani, et recentiorum inueterata est opinio, iure Saxo-
nico omnes res mobiles usu anno Saxonico capi. Etenim iam
Ludou. Fachsius, quem Zobelius saepius in scriptis suis praece-
ptorem nominat, in *different. iur. ciu. et Sax. diff. XI.* notat: *se-*
cunda species usucapionis iuris Saxonici res mobiles respicit, quas omnes
spatio unius anni et dierum aliquot praescribi posse, veteres (intelligen-
di igitur sunt ICTi Saxonici Seculi XV.) *indistincte censuerunt et pro-*
nuntiarunt, per text. L. R. L. I. a. 28. Est etiam inter sententias
Scabinorum Lipsiensium, quas collegerat Zobelius, et ex huius
bibliotheca edidit cum eiusdem differentiis anno 1598. Ante-
cessor Lipsiensis, Franc. Romanus, tricesima septima, quae huc
possit referri, quae, etiam si de hereditate, quae in folis confi-
stit mobilibus, tantum agat, tamen extendentem aliquam ar-
ticuli laudati prodit interpretationem. Et quamuis ipse Fach-
sius confiteatur, locum speculi excitatum eam veterum opinio-
nem non probare, ea tamen deinde pro lege habita est eo magis,
cum Fachsianae differentiae, additis ICTorum Lipsiensium et
Wittenbergen sium, eas recognoscentium, laciniis, in aula Ele-
ctorali Saxonica approbatae fuerint. Sed possunt etiam ICTi
Saxones excusari de hac interpretatione. Ac primo quidem in
fine articuli laudati 28 leguntur, dictum id est de rebus mobili-
bus, (*diß is geredet von varenden Habe*) ex quibus verbis facile
argumentari poterant, ea, quae scripta erant de iure magistratus
in bona mobilia vacantia, intelligenda esse de cuiuscunque pri-
uati etiam iure in rebus mobilibus non vacantibus. Deinde,
quod etiam magis eos debet defendere, *L. II. art. 44.* Specula-
tor Saxo scripsit, iustam esse possessionem annalem, quam quis,
nemine in iure contradicente, per annum Saxonicum haberet:
(*Swilch Mann gut in geweren hat jar und tac ane rechte wieder-*
sprache, der hat daran eine rechte gewere) et alibi *L. III. art. 83.*
cauere debere eum, qui res alteri tradidit, de possessione quieta
per annum Saxonicum. (*Swer ein Gut lihet oder lehet einen*
andern,

andern, der sal iz in geweren jar und tac.) Hos autem locos speculi coniunxit Glossator in *glossa ad cit. art. 44.* cuius verba haec sunt: zum andernmahl, komt dich das Gut an von fremden Leuten, haben sie das getreulichen erkrieger, so verwerest du das bey jar und tage in unserem Rechte als hie et li. III. ar. 83. (hic Benno de Heyniz et Lossius in margine addiderunt: *vide sup. L. I. art. 28.* Zobelius autem ita, aut interpolando aut restituendo antiquam manuscriptorum lectionem, typis exprimi curavit: als hie steht, und dies ist allermeist zu verstehen von farenden Habe, *vt sup. lib. I. art. 28. vbi id, quod de iudice dicitur, etiam ad priuatos extenditur, et Weichb. in textu et glossa art. 30.*) nach leges verwerest du bewegliche Dinge bey dreyen jaren. Et ex his vltimis verbis praecipue manifestum est, voluisse Ictos Saxones, discrepare in mobiliu praescriptione ius Saxonicum a Romano in vniuersum, quae tandem opinio pro ea agnita fuit, quae nullo subiaceret dubio. vid. Carpzou. *in iurispr. for. P. II. Const. III. def. III. n. 7.*

Romani igitur ex iure recentiori vsu res mobiles per tres annos possessas capiebant, non reliquas. Neque ad incorporalia, quae vocare solemus, pertinet ista vsucapio. Extinguens in primis praescriptio, si excipias actiones praetorias, tam breue non patitur tempus, quippe quae XXX vel XX annos desiderat, rarius quinquennio absoluitur. Verumtamen in causis quibusdam tres etiam sufficiunt anni, vt expiret postulandi ius. Omitto ex *l. un. C. de sentent. adu. fisci.* posse sententiam contra fiscum latam intra tres annos retractari. Hoc enim fisci priuilegium ad praescriptionis materiam non puto referri posse, nisi velis tempora appellationum aut probationum etiam inter praescriptiones ponere. Pariter de lite dicere contra eum, qui per triennium in ea continuanda contumax est, decidenda, quod iussit Iustinianus *l. 13. C. de iudiciis.* eandem ob causam non attinet, et id quidem eo minus, quo certius est, eam legem ad non receptas

ptas pertinere, Leyser in *medit. ad Pand. sp. DCXXXIV. med. 5.* et in hac re iuris Canonici, *c. 20. X. de iudic.* eam longe aliter definiens, potiores esse partes, vt videas apud Menken. in *Pand. Lib. XLIV. tit. III. th. 8.* quin actionem institutam non expirare, nisi per XL annos omissa sit. Lauterb. *Coll. Pand. eod. tit. th. 9.* Sed vt pergam ad ea, quae inter praescriptiones collocanda sunt, per *l. 2. C. de repud.* sponsus omne ius in sponsam amittit per triennium ab ea expectatus, quod hodie difficulter applicari potest. Quod deinde constituit Antoninus in *l. 1. C. de fideicom.* vt, qui per tres annos ex voluntate eius, cuius est heres, alimenta soluit, de inutilitate fideicommissi amplius nequeat excipere, eo nunc quidem opus esse non videtur, postquam Iustinianus in *l. fin. eodem* cuiunque legato vel fideicommissio vim tribuit, dummodo iureiurando, de eo relicto, delato, is, a quo praestatio petitur, iurare nolit. Porro ex Iustiniani lege expirat vindicatio serui, coloni, vel adscriptitii, qui per tres annos, vitae se dediturus monasticae, fuit in monasterio. *Nou. CXXXIII. c. 35.* Sed ipsum etiam dominium perit vtile, et redit ad directum dominum, in emphyteusi, canone per triennium non soluto, quod *l. 2. C. de iure emphyteut.* constituit Iustinianus, et hodie quoque, si adeo tardus in soluendo sit emphyteuta, locum habet. In Saxonia inprimis hoc ius Iustinianeum verbis expressis comprobatum est, *Const. El. Sax. 38. P. II.* cum hoc tamen temperamento, vt, sine praeuia sententia, emphyteuta non possit vtili suo priuari dominio. Tandem secundum Martiani constitutionem, quae est *l. 3. C. de apochis publ.* hi, qui tributa exigunt, suo cadunt postulandi iure, si negligentiores, priorum annorum solutionem non curantes, exegerint trium continuentium annorum tributa, nisi manifestae in contrariam assertionem supersint probationes. Scilicet, *cum probatio aliqua,* scripsit is Imperator, *tributariae solutionis exposcitur, si trium cohaerentium sibi annorum apochas securitatesque protulerit, superiorum temporum apochas non cogatur*

tur ostendere, neque de praeterito ad illationem functionis tributariae coerceatur. Quae iuris Martianeus pars hodie, teste Menkenio in Pand. L. XXII. tit. III. th. 2. vsu non caret, quin cum Finckelthausio ad debita priuata etiam extenditur a Leysero in med. ad Pand. spec. DXXX. med. 9.

Videmus ex his, numerum ternarium, quemadmodum in aliis iuris capitibus, ita in hac quoque praescriptionum materia, Romanis vehementer placuisse. Hoc, quamuis in extinguente praescriptione tantum, prout docent exempla proposita, per exceptionem fere constitutum est, natura tamen praescriptionis non impedit, quominus in aliis etiam causis trium annorum praescriptio lege possit introduci. Principis enim est, statuere, quae reipublicae totius aut singulorum ciuium commoda augere possunt, quod non raro fiet, si de tempore aliquid deminuat, cum in quacunque causa longius spatium aut consuetudo, aut lex antiquior permittat. Neque id solum in fauorem eorum, quibus, per breuius tempus ius aliquod extinguere, conceditur, ex gratia Principis fieri potest, veluti nuperrime Rufforum Catharina Alexeewna, finito imperii sui XXV. anno, inter cetera beneficia, quae ciuibus in istis tam late patentibus terris eius imperio subiectis, quo magis celebrare et laudare regimen, quod tamdiu durauerat, et in publica laetitia omnes gaudere possint, hac occasione dedit, accusationes criminales, decennio praeterito, fieri vetuit, et in carcerem coniectos debitores, eodem spatio temporis finito, liberos esse iussit. Nam in hac causa, si regulam sequimur, cum nihil de aliorum iure detrahatur, integrum absque vilo est dubio ei, qui summae reipublicae praest, quem modum beneficiorum suorum esse voluerit. Sed in odium etiam negligentiae quin coarctari possint praescriptionum tempora, dubitare non fuit consideratio, quis sit extinguendi iuris finis, scilicet, vt quilibet de rei suae possessione,

fessione, et de libertate agendi certior fiat, in quo, si est detri-
 mentum eius, qui praescriptione aliquid amittit, hoc certe ma-
 iori compensatur commodo, quo tota fruitur respublica. Dis-
 plicet quidem vehementer assertio, qua praescriptio poena ne-
 gligentiae dicitur, Leysero in *med. ad Pand. spec. CCCCLIV.*
med. 4. 5. derelictionem tacitumque domini, ius suum non per-
 sequentis, consensum substituente. Verum, cum derelictio aut
 vera, aut praesumpta, quarum neutra explicari potest, nisi finga-
 mus simul, voluisse derelinentem rem suam gratis alicui con-
 cedere, tacitusque consensus aut cum animo donandi coniun-
 ctus esse debeat, aut non, donatio tamen aliqua et vera dere-
 lictio, atque de proposito aliquem iuris sui persecutionem omi-
 sisse, nequeat praesumi, qui possit aliud esse fundamentum praes-
 criptionis, quam incuriam in exigendo, non video, ut verba
 quidem videantur reuerentiae causa temperata, non autem no-
 tio permutata cum ea, quae vere alia sit. Nam ipse etiam Ley-
 serus, sine honore mihi nunquam nominandus, paulo post
med. 6. supinam incuriam nominat, qua quis per multos annos
 iura sua neglexit, eamque efficere contendit, ut ne ignorantiam
 quidem praetendenti credatur. Saltim, si ad id attendamus,
 iure ciuili tempora certa rerum praescriptione amittendarum
 definiti, sane rem omnem credo rite atque perspicue ita expo-
 ni, ut re sua iure suo dominus propterea priuetur, quod per
 definitum legibus spatium in hoc suo iure persequendo aut re-
 repetenda fuit negligentior. Nam, ne, si ponamus quidem,
 nesciuisse eum, quid iura de tempore praescriptionum compre-
 hendant, culpa caret. Etsi, ut puto, haec planissima sunt, ac-
 commodate tamen inprimis tunc erunt affirmanda, cum praes-
 criptionis tempora coarctantur, ut citius, atque olim, ius
 suum amittat dominus.

Et in Saxonia quidem nostra in quibusdam causis, ad vitan-
 da maiora publicae rei incommoda, ita factum est, ut, quod fe-
 cundum

cundum iura communia duraret XXX. annos et annum Saxonicum, ius exigendi, id enim iuris praescriptione amittendi ordinarium est tempus, Carpz. in *iurispr. for. P. II. Const. III. def. III. num. 7.* eius dilatio ad tres annos deminueretur. Ac primo id contigit ratione vsurarum, quas creditores aerarii publici (Steuer) ex chirographis publicis, siue originariis, quae *Steuer Scheine*, siue permutatis, quae *landschaftliche Obligationen* appellatur, postulare possunt. Multa, eaque magna, fuisse aerario publico credita, notissimum est, quae tamen nunc bonam partem decreuisse, nemo patriae amans cuius non toto peccatore gaudet. Et creuerat eiusdem aerarii onus per bellum, in quo occupata fuit Saxonia, quod a mense Augusto anni 1756 vsque ad Februarium anni 1763 gestum est, et plerumque septennale, a nonnullis tertium Silesiacum nominari solet. Attamen res, quantuscunq; fuerit creditorum metus, felicem naeta est exitum. Nouus ordo et fortis et vsurarum soluendum, totius item negotii regendi, qui in ipso pacis Hubertiburgensis, 15 Febr. anni 1763 facti, instrumento, articulo separato secundo, fundamentum habet, et collegium XIV virorum, e statibus Saxoniae, cum equitum, tum urbium VII circulatorum, electorum, (*Steuer-Credit-Cassen-Deputation*) cui cura omnis huius causae commissa est, instituebatur. Rem totam exponit latius statuum Saxoniae prouincialium publica declaratio, approbante summo Principe 10 Octobr. 1763 scripta, (*Declaration sämtlicher Stände des Churfürstenthums Sachsen, die unter höchster Approbation errichtete Steuer-Credit-Casse betreffend*) *Codici Augusto continuato P. II. L. V. Cap. I.* et libro: *Beiträge zur neuen Staats- und Kriegsgeschichte 181stes Stück, pag. 92* inserta. Hanc antecessit, quod ad rei huius historiam apprime facit, scriptum a Collegio Illustri, quod aerario Saxoniae praest, (*Ober-Steuer-Einnahme*) anno 1763 in nundinis Lipsiensibus, a festo paschali nominatis, publice propositum, (*Avertissement*
die

die Einrichtung der Steuer-Credit-Casse betreffend) in *Cod. Aug.* 1.1. inueniendum. Accuratissima promittebatur usurarum, de his enim mihi agendum est, solutio. Cum vero multorum nummorum custodia vehementer molesta neque sine aliquo sit periculi metu, ea tamen fuisset necessaria, si creditores in deposcendis usuris fuerint tardiores, vt in multos forte annos solutio differatur: per illam, quam laudauimus, *declarationem sub num. 10 in fine* constitutum est, vt iuri postulandi usuras, tribus annis finitis, a tempore, quo soluendae erant, computandis, praescribatur. Hanc declarationem secutum est *Mandatum Electorale* 12 Noubr. 1763 datum, in quo illa his approbatur verbis: wie wir denn auch hiernächst, damit die Aufbewahrung sowohl der Zinsen, als Capitalien, so zu rechter Zeit nicht abgehohlet werden, ein gewisses Ziel bekomme, vor gut befunden, daß, inhalts des 10 §. oben angezogener *Declaration*, die Verjährungs-Zeit bey den Zinsen auf 3 Jahr von der Verfall-Zeit an, ——— fest gestellet werde. Et hoc quidem ius ad vtrumque genus publicorum illorum chirographorum pertinet, siue permutata sint cum illis, quae ab initio, quo debita contrahebantur, data erant, siue non sint permutata.

Eodem modo causa tractata est eorum, quae ex principali fisco (Cammer) soluenda fuerant, nec tamen erant soluta ob triftia belli fata. Constitutis scilicet anno 1765. cum certa pecuniae summa, in singulos annos ad extinguenda haec debita impendenda, cui nomen Cammer-Credit-Casse esse iussit Serenissimus Princeps, tum collegio, id negotium administraturo, (Cammer-Credit-Cassen-Commission) nominatis primum VI. deinde mense Nouembri anni 1765 X. Illustribus Commissariis, quorum priores antehac etiam ipsa credita, apud eos profitenda, cognoscebant, inde zur Liquidation der Rückstands-Forderungen verordnete Commissarii appellati, quae omnia, et quae ratio sortis

et vsurarum soluendarum electa fuerit, latius edocemur ex Illustris huius Collegii edictis: *Avertissement*, die Einrichtung der Cammer-Credit-Casse betreffend d. d. 29 Iulii 1765. et anderweites *Avertissement* das Cammer-Credit-Cassen-Wesen betreffend d. d. 4. Oct. 1765. quod vtrumque in *Cod. Aug. cont. P. II. L. IV. cap. I.* reperies: hoc collegium in illa *declaratione* 4 Oct. 1765 *proposita sub num. 5* publice notum fecit, ex voluntate Serenissimi Principis, propter incommodum custodiae nimis protractae, vsuris, exactis tribus annis, iri praescriptum. Verba ita fluunt: Damit die Aufbewahrung sowohl der Zinsen als der Capitalien, so zu rechter Zeit nicht abgehohlet werden, ein gewisses Ziel bekomme, haben Ihre Königl. Hoheit gnädigst genehmiget, daß die Verjährungszeit bey den Zinsen auf 3 Jahr von der Verfallzeit an, — — — fest gestellet werde. Deinceps hoc praescriptum *edicto Principali*, 19 Oct. 1765 promulgato, ita repetitum fuit: Gleichwie nun diese Einrichtung dermahlen von Uns gänzlich fest gestellet, und diesfalls auf unsere fernere Verordnung ein anderweites ausführliches *Avertissement* zum Druck gebracht worden, als haben Wir zugleich in dessen 5. §. eine gewisse Frist, binnen welcher die zu entrichtende *Capitalia* und Zinsen bey dieser Cammer-Credit-Casse abgehohlet werden, oder widrigenfalls derselben, als verjähret anheim fallen sollen, und zwar bey den Zinsen auf 3 Jahr von der Verfallzeit an, — — zu bestimmen vor nöthig erachtet, — — Wenn denn die Nothdurft erfordert, daß dasjenige, so in mehr besagtem *Avertissement* vom 4. *huj.* in *vim legis* erwachsen soll, als wohin hauptsächlich gedachter 5. 17. und 18. §. zu rechnen, *ad hunc effectum* — — jedermänniglich gehörig bekannt gemacht werde, als haben wir dieserhalb gegenwärtiges *Generale* ins Land ergehen zu lassen, anbefohlen.

Postremum, in quo iure Electorali Saxonico trium annorum termino circumscripta est omittendae persecutionis potestas,

stas, hoc est. Multi Saxoniae ciues, vassalli inprimis, vel ex mera Principis gratia, vel pro iuris venandi, quo olim fruebantur, in commodum principalis venationis facta renunciatione, vel propter damna, quae ferae bestiae dederant, vel aliam ob causam, quotannis vnam vel plures etiam feras bestias telo occisas (jährlich Wildpret-Deputat) ab his accipiunt, quos Serenissimus Princeps venationi regundae praefecit. (Ober-Forst- und Wildmeister.) Iam, quantum possint perturbari rationes de redditibus ex venatione principali reddendae, si, quibus dandae sunt illae ferae, in deponendo moras neclant, petitionesque in multis protrahant annos, quantum etiam sit incommodum, si deinceps multi cunctantium horum creditorum ea, quae debentur, simul postulent, ex ipsa negotii natura satis erit manifestum. Contrahi igitur voluit tempora petitionum in hac causa Elector Serenissimus *mandato hoc ipso anno 1787. 24. Iulii edito*, iussitque deposci haec annua eo, quo tradi debent, tempore ab his, quibus concessa sunt, addita sanctione, vt, qui ita in postulando negligens fuerit, vt ne per tres annos quidem a praefecto dari sibi curauerit debitum, ei hoc, quod ultra istum annorum numerum deberetur, amplius petendi, omnis denegaretur facultas. Ne tamen iniuria hanc rem suam aliquis perdat, et vt omnis praecidatur calumniae occasio, praefecti rei venatoriae simul iussi sunt, deponcentibus feras debitas tradere, aut, si contingat, vt aliquid, quo minus tradi possint, impediat, forte, quod in regione suae curae commissa tot fera animalia non reperiantur, vt simul omnibus satisfieri et genera ferarum in iuris venationis commodum conseruari possint, vel alia etiam causa, dare rogantibus creditoribus scripturam, qua se defendere contra praescriptionis obiectionem possint, eaque accurate, cum, postulasse creditorem debitas bestias, tum, nondum eas esse traditas, descripta simul impedimenti causa, confiteri.

Sed haec quidem scripsisse sufficiat de extinguente trium annorum praescriptione ex iure Saxonico Electorali, vt, quae fuerit scribendi opportunitas, iam exponam. Rogauit scilicet Collegium nostrum

Vir Nobilissimus et Doctissimus

IOANNES CAROLVS TRAVGOTT GLVECK

SCHNEEBERGENSIS

IVR. VTR. CANDIDATVS

vt, examinibus, quae ex more institutoque maiorum necessaria sunt, ex voto superatis, ad summos in iure honores eum admittat. His precibus Ordo locum dedit, iussitque, vltimum edi specimen, quo doctrinae conficiatur exploratio, publicam nimirum disputationem. Igitur, vt in hac quoque re officio non desit, suo Marte elaborauit Scriptum, quod *varia iuris metemata* continet, idque proximo die XXVII. Septembr. praeside, ex Ordinis decreto dato, filio meo et collega dilectissimo, nunc etiam Academiae Rectore, D. ERNESTO GOTHOFREDO CHRISTIANO KLVEGELIO, ab aduersariorum obiectionibus defensurus est. Vitam autem, quam egit huc vsque cum laude, ipse pro more in sequentibus enarrat:

Ego, IOANNES CAROLVS TRAVGOTT GLÜCK, natus sum Schnebergae d. 25. Octobr. 1760; patre CAROLO TRAVGOTT GLÜCK, accisarum inspectore, et consule eiusdem ciuitatis, matre vero CHRISTIANA SOPHIA, filia IOANNIS CHRISTIANI BÜRGERI, mercatoris. Hanc matrem dilectissimam, prohi dolor! mors praemature

mature mihi eripuit, patrem vero adhuc viuum veneror. Optimus hic parens, quod gratissima mente agnosco, ut statim ab ineunte aetate studiis, quae ad humanitatem pertinent, et linguarum scientia a praeceptoribus domesticis usque ad annum decimum sextum imbuerer, sedulo curauit. Postea scholam, quae Schneebergae floret, per quinquennium frequentavi, et usus sum institutione M. ANDREAE, correctoris, qui vero iam inter coelites est, et eius successoris M. HAASII atque M. REISMANNI, Rectoris celeberrimi. Deinde anno 1781 in Academiam Vitebergensem me contuli, atque ab Ill. PAVLI, qui tunc temporis Academiae fasces tenebat, in album ciuium academicorum sum relatus. Iam adii excellentissimum HILLERVM et SCHROECKHVM, qui me philosophiam et historiam docuerunt. Iurium autem scientiam mihi tradiderunt viri Magnifici et illustres PAVLI, beatus FISCHERVS, WIESANDIVS, REINHARDTVS, KLVEGELIVS atque HOMMELIUS. Ab his Praeceptoribus sanctissime colendis ius naturale, ciuile, publicum, canonicum, feudale, historiam iuris, et modum denique causas in foro tractandi edoctus sum, atque his omnem, si qua in me est, iuris scientiam debeo. Tandem sub praefidio Ill. HOMMELII d. 25 Iul. 1783 publice disputavi super Tit. I. Lib. 23 Digestor. Doctrin. Ludouici, et d. 14 April. 1785 ad examen, quod pro praxi vocant, admissus sum. Petii quoque nuper ab illustri Ictorum Ordine, ut mihi iura et priuilegia Doctoris tribueret. Annuit ille meis petitis, atque mea studia in examinibus consuetis tentauit. Itaque in eo nunc sum, ut publicum colloquium

colloquium ex cathedra instituum. Faxit Deus immortalis, ut hoc negotium felicem quoque exitum sortiatur.

Nunc itaque, ut hanc solennitatem ILLVSTRISSIMVS COMES, PERILLVSTRES LIBERI BARONES, PATRES CONSCRIPTI, OMNIVMQVE ORDINVM IN HAC ACADEMIA PROFESSORES ET DOCTORES, CIVES ITEM RELIQVI GENEROSISSIMI ET NOBILISSIMI, sua velint concelebrare praesentia, et meo et Collegii nomine, omni, qua par est, observantiae et studii cultu rogo, simulque spondeo, huius benevolentiae memoriam nullam vnquam obliuionem in me esse deleturam. P. P. Domin. XVI. post Trinit. Festum a. C. n. MDCCLXXXVII.

Wittenberg, Diss., 1786-88

ULB Halle
004 335 899

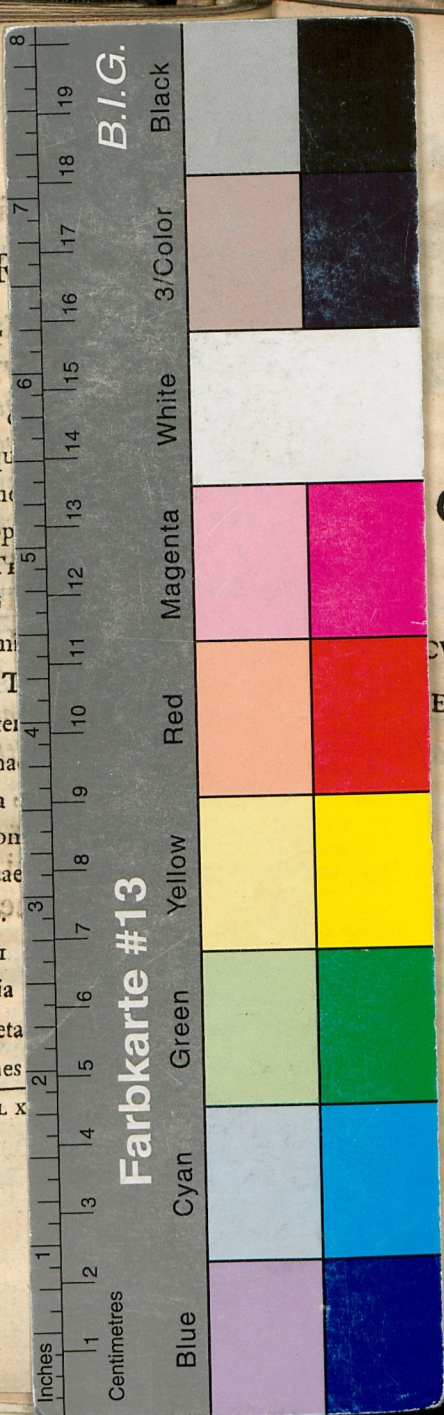
3

f
Sl.

34
7/3
1787

ORDINIS IVRIDICI
IN
ACADEMIA WITTEMBERGENSI
H. T.
DECANVS
GOTTLOB CHRISTIANVS
KLVEGEL
CVLTATIS IVRIDICAE ASSESSOR ORDINARIVS
ET SENATVS CIVITATIS WITTEMBERGENSIS
SYNDICVS
ECTORI BENEVOLO
SALVTEM